



בשבילי הפרשה

שיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת ראה, תשפ"ד

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD - 7:21	Minneapolis, MN - 7:34
Brooklyn, NY - 7:12	Miami, FL - 7:23
Chicago, IL - 7:06	Monsey, NY - 7:13
Houston, Texas - 7:27	Montreal, Quebec - 7:16
Johannesburg, S. Africa - 5:36	Passaic, NJ - 7:13
Lakewood/Deal, NJ - 7:12	Toronto, Ontario - 7:37
London, UK - 7:35	Yerushalayim - 6:29
Los Angeles, CA - 7:02	Zurich, Switzerland - 7:51

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

ראה

בפרשה דין שמיטת כספים. וידוע שתיקן הלל פרחבול. ואנו נוהגים עם כל ג' אנשים כדעת הרמ"א. אבל דעת השו"ע דבעי ב"ד חשוב ולכא' משום הבד"ה.

ונחלקו אי צריך ב"ד חשוב שבדור או כל שהמחוס ציבור עליהם. וכתבו דמנהג העולם בהדיוטות כריטב"א ולא כרמ"א דבעי ת"ח. וע' מנחת אשר שביעית נ"א בנ"מ נוסח פרוזבול אשכנז וספרד.

(וכתבו תוס' דר"ת כתב דלא בעינן אלא ב"ד חשוב שבדור. וע' רא"ש ד' י"ג מעיקרא לא כתב ר"ת וחזר בו כנ"ל. וע' סמ"ג לאוין רע"א כי היה גדול הדור, וע"ש שכתב כחידוש מעשה שכתב ר"ת. וע' ס' הישר סי' ר"ע נוסח פרוזבול שלו, וחתם יעקב בן מאיר נ"ע). וע' יש"ש ד' מ"ב בסופו כי רב גובריה ויצא שמו בכל העולם ותקף היה בהוראה. וע' מאירי דצריך מומחה מצד חכמתו וכל בני המחוז מתנהגים על פי ובאים לפניו לדין).

וע' מהריב"ל קכ"ו נגד ריב"ש שצ"ט שכתב בשם ר"ת דדי בב"ד חשוב שבעיר.

ויש לדון בלוח ספרדי ממלוח אשכנזי, ועשה פרוזבול בג' אנשים, ולפי הרמ"א מותר למלוח לתבוע, אבל לפי השו"ע יאמר הלוח שהוא נשמט, וקים לי. ואולי הכל תולה על המלוח, וע' שבה"ל ח"ט רצ"א.

מיהו ע' ב"י שהק' על הרא"ש אמאי קיי"ל לקולא בספק של מלוח לעשר שנים, וע"ש תירוצו, וע' דובב מישרים ח"ב י' שפי' כוונתו כי לכא' כל ספק שמטיה הו"ל איני יודע אם פרעתיך ולכן חייב, אלא קו' הב"י כיון דגם המלוח בספק א"כ הוי כספק תביעה, ולזה כתב דמשום ספק לקולא לכן הוי תביעה ודאי וחייב הלוח. ולפי"ז לכא' אם המלוח תובע כי הוא אשכנזי הו"ל איני יודע אם פרעתיך.

ובשו"ע דבעי ב"ד שהמחו עליהם רבים. ומקורו בס' התרומות, ויש להסתפק אי כוונתו שהמחוס חלק מהעיר, אבל בהמשך לשון ס' התרומות שיש להם כח להפקיע ממון בני העיר, משמע דבעי המחוס כל העיר, וגם המחוס לכח זה להפקיע כסף. וע' מהר"י קורקוס שכתב ג"כ דוקא אם הם בעיר של הב"ד. אבל בשו"ת הרא"ש ע"ז ו' דת"ח מופלג כותב פרוזבול, וסבר דבכה"ג אין נ"מ אם הוא בעיר.

וע' מו"ז ח"ו י"ח. (ולפי חילוקו בין א"י וחו"ל יש לדון אי תולה על מקום המלוח או הלוח, וע' מנחת שלמה סי' מ"ז, ונ"מ בבן חו"ל שהלוח לבן א"י אם צריך ב"ד חשוב לפי המו"ז).

ולענין המוסר לב"ד חשוב שלא בפניהם ע' רמ"א סעיף כ'.

די מחסורו אשר יחסר לו (טו, ח)

אשר יחסר לו - אפילו סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו. אמרו עליו על הלל הזקן שלקח לעני בן טובים אחד סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו, פעם אחת לא מצא עבד לרוץ לפניו, ורץ לפניו שלשה מילין (כתובות סז:).

צ"ב, הרי אין לך שגעון גדול מזה שיצטרך אדם עבד לרוץ לפניו, וכי באדם שנטרפה עליו דעתו עסקינן, שזקוק הוא שירוצו לפניו?

לא ולא! במשוגע אין דין "אשר יחסר לו" להשלים את שגעונותיו. על כרחך מדובר באדם בריא בנפשו.

אך צ"ב, כיצד מגיע אדם לטירוף שכזה? וביותר צ"ע רב, במעשה שהביאה הגמ', עני בן טובים זה הרי ודאי ידע שהלל הזקן, נשיא ישראל, הוא שרץ לפניו ולא סתם עבד מן השוק, ואם דעתו היתה צלולה, איך יתכן שנתן לו להתבזות כך לפניו רק כדי לספק את שגעונו שירוצו עבד לפניו?

אלא ברור הדבר שאותו אדם היה בר דעת לחלוטין, אך רדיפת הכבוד הנוראה הטריפה אותו עד שהזקק לשגעונות שכאלו!

אך עדיין צ"ב, איך הותר להלל הנשיא לזלול כ"כ בכבודו, הרי אמרו בגמ' (ב"מ ל.) זקן ואינו לפי כבודו פטור, ומדוע לא חשש הלל על כבוד התורה? ואין לומר שנהג הלל לפנים משורת הדין, שהרי דעת הרא"ש (שם, סי' כא) שכיון שפטרה התורה את הזקן אסור לו לזלול בכבודו, משום שמזלול בכבוד התורה במקום שאינו חיוב.

הביאור הוא, פיקוח נפש ישנו כאן. ידע הלל הזקן שבן טובים זה, אם לא יהיה לו עבד לרוץ לפניו עלול הוא לבוא לידי פיקוח נפש. בלי הכבוד הזה עלול הוא למות.

רואים אנו אפוא עד היכן מגיע טירופו של אדם ברדיפה אחר הכבוד, עד כדי פיקוח נפש!

מין ראש הישיבה שה"ת הגאון הרב חיים שמואלביץ זצלה"ה



"ביקש לקרבו" - מידה טובה מרובה

כי ביקש להדיחך מעל ה' אלקיך (יג, יא)

לפני עשרות שנים, היה יהודי בירושלים שמסר את נפשו להרבות כבוד שמים. לצורך כך הוא היה נוסע מדי שבת בשבתו לכל מיני כפרים ומושבים נידחים, כדי לחזק שם יהודים ולהחזירם לאביהם שבשמים. הוא פעל באופן עצמאי, לפני שקמו כל הארגונים הפועלים גדולות ונצורות להחזיר בני עם ה' לצור מחצבתם.

בתקופה מסוימת הרגיש אותו יהודי יקר שדבריו לכאורה אינם עושים רושם. דבר זה גרם לו חלישות הדעת. הוא נכנס מרן ראש הישיבה שה"ת הגאון הרב חיים שמואלביץ זצלה"ה ושפך בפניו את גרשי ליבו.

מרן ראש הישיבה הוציא חומש דברים והצביע על הפסוקים האמורים בפרשת המסית: "לא תאבה לו ולא תשמע אליו ולא תחוס עיניך עליו ולא תחמול ולא תכסה עליו", וכל כך למה? אומר הכתוב: "כי ביקש להדיחך", לא כתוב שהדיחך, רק "ביקש" - רצה וניסה, ועל זה בלבד מענישים אותו בכאלו עונשים נוראיים.

מעתה, אמר לו מרן רה"י הגר"ח, עמוד וחשוב, הרי מידה טובה מרובה פי חמש מאות, אם כן כמה שכר יש על "ביקש לקרבו", אפילו אם אינו מצליח. כל שכן במקרים מעין אלו, שבדרך כלל אפילו אם לא רואים את הפירות על פני השטח, מכל מקום ודאי שהדברים פועלים ומשפיעים לאורך זמן.



במצות דביקות בהקב"ה

אחרי ד' אלקיכם תלכו ואתו תיראו וגו' ובו תדבקון (דברים יג, ה), וכתב רש"י וז"ל: 'הדבק בדרכיו גמול חסדים קבור מתים בקר חולים כמו שעשה הקב"ה'. ומקור דברי רש"י הוא מגמ' סוטה דף י"ד, דאיתא שם אחרי ד' אלקיכם תלכו וכי אפשר לו לאדם להלך אחר שכונה והלא נאמר כי ד' אלקיך אש אוכלה הוא, אלא הלך אחר מידותיו של הקב"ה, מה הוא וכו' אף אתה מלביש ערומים מבקר חולים מנחם אבלים קובר מתים, וא"כ דברי הגמ' נסובים על תחילת הפסוק דידן, אחרי ד' אלקיכם תלכו, אך רש"י צירף לזה גם את סוף הפסוק ובו תדבקון, דמשמעותו גם בדרך זו, הדבק בדרכיו ועשה מעשים כמו שעושה הקב"ה.

ולעיל בפרשת עקב נזכר בפסוקים חיוב לדבקה בו בב' מקומות, מקום אחד בפ"י פסוק כ', ושם לא פירש רש"י מהו ובו תדבק, ופעם נוספת בסוף הפרשה בפ"א פסוק כ"ב, ושם כתב רש"י וז"ל: 'ולדבקה בו אפשר לומר כן והלא אש אוכלה הוא, אלא הדבק בתלמידים ובחכמים, ומעלה אני עליך כאילו נדבקת בו', ומקור דברי רש"י אלו הם מגמ' כתובות (דף ק"א ע"ב), דדרשו על הפסוק בפ' ואתחנן ואתם הדבקים בד' אלקיכם חיים כולכם היום, וכי אפשר לדבוקי בשכינה והכתיב כי ד' אלקיך אש אוכלה, אלא כל המשיא בתו לת"ח והעושה פרקמטיא לת"ח והמהנה ת"ח מנכסיו מעלה עליו הכתוב כאילו מדבק בשכינה, וזהו מה שכתב רש"י בסוף פרשה עקב דהדבק בחכמים ותלמידיהם ומעלה אני עליך כאילו נדבקת בו, ובפרשת ואתחנן בפסוק ואתם הדבקים דע"ז דרשו בגמ' כתובות הנ"ל, לא פי' רש"י מאומה, וכן בסוף פרשת נצבים דכתיב בפ"ל פ"כ ולדבקה בו, דגם על פסוק זה דרשו בגמ' כתובות את ענין זה של הדבק בחכמים, ורש"י שם בנצבים לא פירש מאומה.

היוצא מכל האמור דבגמ' מצינו שדרשו ולדבקה בו בשני אופנים, בגמ' דסוטה דרשו הלך בדרכיו גמול חסדים וכו' והביא זה רש"י על הפסוק בפרשתנו, ובגמ' כתובות דרשו באופן אחר דהדבק בת"ח וחשיב כאילו נדבקת בו, והביא זה רש"י בסוף פ' עקב, ודרשת הגמ' בכתובות אזיל על הפסוקים בפ' ואתחנן ובפ' נצבים, ודלא כרש"י שהביא דרשה זו על הפסוק בסוף פרשה עקב. ועצם מה ששינה רש"י ולא דרש את דרשת הדבק בחכמים על הפסוקים בפ' ואתחנן הקודם לפ' עקב, וכדברי הגמ' בכתובות, זה צריך יישוב וצ"ע לע"ע.

ועצם השינוי דבגמ' סוטה דרשו באופן אחר מגמ' כתובות, דבר זה נראה לבאר, דבגמ' כתובות אזיל על הפסוק ואתם הדבקים בד' אלקיכם חיים כולכם היום, ואזיל על מה דאיתא שם בגמ' לעיל מיניה, דכתיב כי טל אורות טליך וארץ רפאים תפיל, כל המשתמש באור תורה אור תורה מחייהו וכל שאינו משתמש באור תורה אין אור תורה מחייהו, והיינו דעם הארץ שאין לו אור תורה לא יחיה, וע"ז אמרו בגמ' מצאתי להם תקנה שיחיו, דכתיב ואתם הדבקים בד' אלקיכם חיים כולכם היום, וכי אפשר לידבק בשכינה אלא כל המשיא בתו וכו', והיינו דע"ה ע"י דביקותו בת"ח יש לו את החיות שיש לת"ח ע"י התורה, כיון שדבוק הוא בת"ח, וזהו כוונת הפסוק דע"י דביקות בת"ח חיים כולכם היום, ואף העם הארץ.

וכן מה שדרשו שם בגמ' דרשה זו גם על הפסוק ולדבקה בו האמור בסוף פ' נצבים, דהוא גם על דרך זה, דבפסוק שם איתא ולדבקה בו כי הוא חייך ואורך ימך, דהיינו דהדביקות נותנת לו חיים, וזהו כפסוק בפ' ואתחנן ואתם הדבקים בד' אלקיכם חיים כולכם היום, וחיות זו שבאה ע"י הדביקות, כוונתה הדבק בחכמים ואז יהיה לכם את החיות שאור תורה מחייהו, וכל זה הוא בגמ' כתובות, אבל גמ' דסוטה אזיל על עצם חיוב לדבקה בו, דאיך אפשר לידבק בו, וע"ז דרשו הלך בדרכיו ובה מקיימים ובו תדבק שדבקים בדרכי ד'.

ושמעתי מחכ"א לדייק, דבפרשת ואתחנן ובפי נצבים לא נזכר בלשון עשה אלא כתוב ואתם הדבקים, וכן בסוף פ' נצבים איתא לשמוע בקולו

ולדבקה בו, ולא כן בפ' עקב ובפ' ראה דשם נזכר בלשון חיוב, וזהו כאמור דבפ' ואתחנן אומרת התורה דהדבק בה' הוא חי, וזהו לומר דגם עם הארץ חי ע"י שייכות לתורה המחיה, ובפ' עקב וראה שם איירי בחיוב לידבק בד', וחיוב זה מתקיים ע"י הדבק בדרכיו, וזהו דרשת הגמ' בסוטה וכדברי רש"י בפרשתנו, אכן כאמור רש"י עצמו שהביא דרשת הגמ' בכתובות על הפסוק בפ' עקב עדיין צ"ב, ולפי הנ"ל יש ליישב גם קושיא זו, דאכן רש"י הביא לדרשת הגמ' בכתובות על הפסוק בפ' עקב בסוף הפרשה, דשם לא נזכר בלשון חיוב עשה, כי אם בלשון ללכת בכל דרכיו ולדבקה בו, ובה פירש"י על דרך הגמ' בכתובות, אכן בפרשתנו דכתיב בלשון חיוב ובו תדבקון, שם פרש"י כדברי הגמ' בסוטה.

מחשבת בליעל - שחושב שהלווה יאחר את זמן הפרעון

השומר לך פן יהיה דבר עם לבבך בליעל לאמר קרבה שנת השבע שנת השמיטה ורעה עיניך באחיך האביון ולא תתן לו וגו' והיה בך חטא, נתון תתן לו ולא ירע לבבך בתתך לו וגו' (דברים טו ט-י), וכידוע דצ"ב מ"ט החשיבה התורה מחשבה זו לדבר בליעל, והרמב"ם (פ"י מהל' מתנות עניים ה"ג) הדגיש דנחשב בליעל כמו עובד ע"ז, ואין מובן חומר הענין וכי משום שאינו רוצה להלוות שלא יאבד ממונו נחשב לבליעל.

ונראה לבאר בזה עפ"י מה שנראה מדברי הרמב"ם בהל' שמיטה ויובל (פ"ט הל' ל') וז"ל: 'מי שנמנע מלהלוות את חבירו קודם השמיטה שטא יתאחר החוב אצלו וישמט עבר בלא תעשה, שנא' השמר לך וכו', והתורה וחתם גדול הוא שהרי הזהירה תורה עליו בשני לאוין וכו', והתורה הקפידה על מחשבה רעה זו וקראה אותו בליעל וכו', עכ"ל. ומשמעות דברי הרמב"ם דאם חבירו יבקש ממנו הלוואה שזמן פרעונה יהיה לאחר השמיטה למ"ד דשביעית משמטת, דאז לא יהיה זה מחשבת בליעל, דזה יחשב שמבקש ממנו מתנה ואין זה מחשבת בליעל אם אינו רוצה לתת מתנות, ורק באופן שזמן הפרעון הוא קודם השמיטה, והמלוה חושש שהלווה יתעכב מלשלם עד לאחר השמיטה כדי שיפטר מלשלם, דזהו מחשבת בליעל שחושד את הלווה שיתאחר מלשלם אחר זמן הפרעון כדי שתחול שמיטה ויפטר מלשלם, וזהו גופא מחשבת בליעל לחשוד אדם שיש לו חזקת כשרות לנוכל, שלוקח הלוואה שזמן פרעונה קודם שמיטה, ומערים על המלוה ומתאחר מלשלם עד לאחר שמיטה כדי להפטר מלשלם.

ולדרך זו יש ליישב לדעת הרמב"ם מה שהקשו האחרונים, דמה צריך לתקנת פרוזבול הרי יכול להלוות על מנת לא תשמטני שביעית או שילווה לעשר שנים למ"ד המלוה לעשר שנים אין שביעית משמטת, וכבר הק' כן בריטב"א בריש מס' מכות, והאריכו לדון בזה האחרונים.

אכן לדברינו בדעת הרמב"ם יתבאר זה, דאיירי באופן שאין הלווה רוצה בהלוואה לעשר שנים באופן שודאי לא תשמט, וזה גופא שהמלוה לא מסכים להלות לו הלוואה רגילה שזמן פרעונה הוא קודם השביעית, מפני שחושד בו שמה שאינו רוצה ללות לעשר שנים הוא מפני שרוצה להפטר מההלוואה ע"י שיאחר מלשלם, ומחשבה זו היא בליעל, ולכן תקנו פרוזבול דאז גם בהלוואה רגילה לא ישמט, וא"כ לא יסרב להלות לו, ולא יעבור על מחשבת בליעל, ורק דעדיין יש לטעון דאף אחר תקנת פרוזבול, אם יאמר הלווה אני רוצה ללות הלוואה רגילה שזמן פרעונה הוא קודם השמיטה, ולא הלוואה שיש בה פרוזבול, דאם יסרב המלוה להלוות הלוואה ללא עשיית פרוזבול, כיון שחושב שהלווה יאחר, דיהיה זה מחשבת בליעל אם לא ילווה לו, ובה צריך לומר דכיון שעושה פרוזבול, אזי אינו מסרב להלוות לו הלוואה שזמן פרעונה הוא קודם השביעית, ואין היכי תימצי שלא ירצה להלוות לו הלוואה רגילה כיון שעשה פרוזבול, ושפיר מהני פרוזבול, דכיון שעשה פרוזבול הרי מוכן להלוות הלוואה שזמן פרעונה הוא קודם שביעית, ואין היכ"ת שיעבור, כן נראה בזה.



Below is an English adaptation of this weeks' Parsha Preview which can be heard live every Wednesday at 2:15 PM

Meriting a Mirror

Harav Hagaon Meir Tzvi Shpitzer shlita

Moshe Rabbeinu opens with his introduction to teshuvah: רָאָה לְפָנַי וְקַלְלָהּ, אֲנִי נִתְּנָה לְפָנֶיךָ הַיּוֹם בְּרַכָּה וְקַלְלָהּ, and the Vilna Gaon explains, in Kol Eliyahu, why Moshe Rabbeinu chose to express himself with these words: He starts with the singular verb רָאָה, addressing the individual, and while he continues with the plural לְפָנֶיךָ, he is emphasizing that although the mitzvah of bechirah is for everyone; each individual must look at his own situation and choose the right way in life, regardless of whether the people around him are doing so.

The second word of this passuk is אֲנִי, conveying that even if we've fallen prey to the yetzer hara in the past, Hakadosh Baruch Hu pledges to help us get onto the right path. The next word, נִתְּנָה, is in the present tense, and the Vilna Gaon explains that Hashem gives us bechirah each day anew. It doesn't matter if, unfortunately, until today I was not so good and did various aveiros; today הַיּוֹם - is a new nesinah, an opportunity for a fresh start, when I can undertake to improve.

Coming into Chodesh Elul, we should realize that there is a new nesinah today, with renewed encouragement from Hakadosh Baruch Hu Himself, Who is helping us along. This is what each individual should see - רָאָה - as he approaches the task of doing teshuvah.

Taking That First Step

We are standing now just before Chodesh Elul and the great opportunity it offers for us to draw close to Hakadosh Baruch Hu. Why are these forty days of teshuvah, from Rosh Chodesh Elul through Yom Kippur, so significant?

The power of these days traces back to when the Yidden were in the Midbar, and Moshe Rabbeinu went up to Shamayim for these forty days. At that time, Bnei Yisrael undertook to blow the shofar every day to make sure that that their previous mistake would not be repeated. This seemingly insignificant step towards doing teshuvah and making sure that we don't fall into the same pitfall as before made this a time when, for all generations, Hakadosh Baruch Hu is close to us and helps us to do teshuvah. This is the essence of Chodesh Elul, as we know from the Abudraham and the Kadmonim that Elul is alluded to in the passuk אֲנִי לְדוֹדֵי וְדוֹדֵי לִי. Elul is a time when every little step that we take to come closer to Hakadosh Baruch Hu is mirrored by Hakadosh Baruch Hu coming closer to us.

R' Chaim Volozhiner (Nefesh Hachaim, Shaar 1) discusses this concept of אֲנִי לְדוֹדֵי וְדוֹדֵי לִי, and explains that the relationship between Hakadosh Baruch Hu and the Yidden is so close that one always mirrors the other. Every step we take of ani l'dodi will be matched and magnified by Hakadosh Baruch Hu in response. R' Chaim references Chazal's discussion (Shabbos 88a) of why Klal Yisrael is compared to an apple, in the passuk — which, Tosafos notes, is not

referring to Klal Yisrael, but to Hakadosh Baruch Hu. Why, then, does the Gemara say that Klal Yisrael is compared to an apple?

He explains that since Hakadosh Baruch Hu and Klal Yisrael are always linked to each other; if the passuk compares Hakadosh Baruch Hu to an apple, the same must apply to the relationship that Klal Yisrael has with Hashem, because we are the ones who generate that closeness, as per the concept of אֲנִי לְדוֹדֵי וְדוֹדֵי לִי.

Similarly, R' Yisrael Salanter (Ohr Yisrael) quotes R' Zundel Salant as explaining that the passuk ה' צֶלֶק עַל יַד יְמִינָהּ means that Hakadosh Baruch Hu mirrors what we do, like a shadow. This idea echoes the Midrash (Bamidbar Rabbah), which says, regarding the passuk וְיָשֵׁב בְּסִטְרָה עֲלֵינוּ בְּצֶל שְׁדֵי יִתְלוֹנָן, that Hakadosh Baruch Hu sits in the shadows, as it were, so we don't always see Him, but if we're all prepared to do what it takes, then we will find that Hakadosh Baruch Hu is available to us and interested in helping us.

Take a Step, Meet Hashem

In one of the piyutim of R' Yehuda Halevi, author of the Kuzari, in the yotzros of Simchas Torah, he articulates the feeling of closeness that Klal Yisrael feels towards Hakadosh Baruch Hu with the following words:

יְהוָה, אֲנִי אֶמְצָאָךְ, מְקוֹמְךָ בְּעֵלְהָ וְנִעְלָמִים, וְאֲנִי לֹא אֶמְצָאָךְ. כְּבוֹדְךָ מְלֵא עוֹלָם ... דְּרִשְׁתִּי קִרְבְּתְךָ, בְּכָל לֵבִי קִרְאתִיךָ, וּבְצִאתִי לְקִרְאתְךָ לְקִרְאתִי מִצִּאתִיךָ

Hakadosh Baruch Hu, where will I find You? Your place is so high and sublime and not seen! But on the other hand, I can't miss Your presence, because Your glory fills the world ... I search and yearn to become closer to You, with my whole heart I called out to You. As soon as I went out to meet You, I found that You had come out to meet me.

These last words encapsulate the whole concept of Elul. If we take advantage of the new nesinah that Hashem is giving us today - רָאָה אֲנִי נִתְּנָה לְפָנֶיךָ הַיּוֹם - then Hakadosh Baruch Hu will be there to help us. This concept leads us to Rosh Hashanah, when we recite Malchuyos in order to coronate Hakadosh Baruch Hu, as the Gemara teaches (Rosh Hashanah 16a). The same Gemara states that we bring the shte halechem on Shavuos so that the fruits should be blessed, and the nisuch hamayim on Succos so that there should be blessed rain. The mefarshim note that the amount of effort we invest into bringing these offerings is hardly commensurate with the berachah we subsequently receive. We do a little, and we receive incredible berachah in return, for the parnassah and water of the entire year. Similarly, on Rosh Hashanah, all we do is recite Malchuyos - a small undertaking of ani l'dodi, to come closer to Hakadosh Baruch Hu - and we are showered in return with the entire might and assistance of Hakadosh Baruch Hu's Malchus.



Below is an English adaptation of this weeks' Parsha Preview which can be heard live every Wednesday at 2:15 PM

Parshas Re'eh continues and says, וְשָׁב ה' אֱלֹקֶיךָ אֶת שְׁבוּתְךָ, which means, on a simple level, that Hakadosh Baruch Hu will bring us back from our exile. But the Malbim interprets this to mean that Hakadosh Baruch Hu will reciprocate by coming close to us and showering us with bountiful berachah, reflecting our efforts to do teshuvah come closer to Him.

The Sfas Emes understands the message of ani l'dodi as conveying that a person has to be aware at every moment that he came to this world not for the pleasures or mundane pursuits of Olam Hazeh, but purely to come close to Hakadosh Baruch Hu. True, we have to be involved in earning parnassah and so many other aspects of living in this world, but no matter what we're doing we have to make sure not to lose sight of the goal of ani l'dodi.

The Place of the Guf

Each day in Selichos, we appeal to Hakadosh Baruch Hu and say:

הַנְּשָׁמָה לְךָ וְהַגּוּף פְּעֵלְךָ, חוּסָה עַל עַמְלֶךָ. הַנְּשָׁמָה לְךָ וְהַגּוּף שְׁלֶךָ, ה' עֲשֵׂה לִמְעַן שְׁמֶךָ.

What is the difference between הַנְּשָׁמָה לְךָ וְהַגּוּף פְּעֵלְךָ and הַנְּשָׁמָה לְךָ וְהַגּוּף שְׁלֶךָ? And why the repetition? The Chasam Sofer explains that these two expressions are referring to two types of people. The first type are those whose relationship with Hakadosh Baruch Hu is very remote. True, their neshamah belongs to Hakadosh Baruch Hu, but their guf has no relationship with Him, and has done nothing for Him. The only connection their guf has with Hakadosh Baruch Hu is פְּעֵלְךָ, that He created it, so the maximum such people can do is appeal, חוּסָה עַל עַמְלֶךָ — have pity on me because You created me.

For those of us, however, who seize the opportunity in Elul to focus on ani l'dodi, recognizing that our entire purpose in this world is to come closer to Hakadosh Baruch Hu, then when we come to Selichos we can turn to Hashem in a completely different way and say, הַנְּשָׁמָה לְךָ וְהַגּוּף שְׁלֶךָ — not only is my neshamah dedicated to you, but I now know to dedicate and focus my guf for your sake as well. Once we have taken that step towards Hakadosh Baruch Hu, we can then appeal to Him in a completely different way and say, ה' עֲשֵׂה לִמְעַן שְׁמֶךָ — grant me a good year of health, happiness, and prosperity for Your sake, because my guf has now become Yours."

Coming Closer, No Matter the Circumstances

We just now experienced the Mir yeshiva camp in Mitzpeh Yericho, where we were fortunate to hear an incredibly inspiring speech from R' Shalom Mordechai Rubashkin, who described his perseverance in the darkness of prison, which exemplified the concept of אֲנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי לִי, of feeling that I'm here in this world because I want to get closer to Hakadosh Baruch Hu.

No one should ever be tested with the tribulations R' Shalom Mordechai experienced, but the idea of being in prison and still feeling that my neshamah is not subject to the limitations of my physical situation and remains davuk to Hakadosh Baruch

Hu is a lesson we can all learn from and apply to our own circumstances. Whether I'm in the office, in the car, or involved in whatever I happen to be doing, ani l'dodi - I'm really here to come closer to Hakadosh Baruch Hu.

And that is mirrored and magnified by the dodi li, as Hakadosh Baruch Hu grants us tremendous siyatta d'Shmaya in return.

True Light and Darkness

R' Pincus writes in his sefer that he once met an elderly woman who was unfortunately very distant from Yiddishkeit, but in her youth she had had the opportunity to speak to the Chofetz Chaim. "You live in the darkness of Radin," she had chided him. "You're not exposed to the brilliance and light that is available in the world. If you leave Radin and join the enlightenment that this world has to offer, you will wonder what you are doing in the darkness of Radin."

"It depends," answered the Chofetz Chaim, "on what you're trying to achieve. If you're involved in the world of gashmiyus and trying to make physical things" - and bear in mind that he said this over a hundred years ago - "the day will come when planes will drop bombs strong enough to destroy the world. That takes place in what you call the enlightened world.

"But we," continued the Chofetz Chaim, "are involved in making people, in creating a metziyus of closeness to Hakadosh Baruch Hu, of ani l'dodi. And that takes place in what you call the darkness of Radin."

This is the great opportunity that Hakadosh Baruch Hu offers us: רְאֵה אֲנֹכִי נִתֵּן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרֶכֶה וְקוֹלְלָה. There's a new nesinah, and it's happening today. Forget about what happened previously. Right now, Hashem is נִתֵּן, in the present tense, and we need to see - רְאֵה - that our purpose is to utilize the opportunity today to become closer to Hakadosh Baruch Hu. Then, all of His greatness and might - אֲנֹכִי - are available to help us to get closer to Him.

May we be zocheh, each and every one of us, to grab the opportunity of what Parshas Re'eh, and Elul, and Rosh Hashanah have to offer, and utilize it to truly seek out Hashem — דְּרַשְׁתִּי וְיַצְאֵתִי לִקְרַאתְךָ לִקְרַאתִי: לקראתך, and to have Him respond in kind: מִצְדָּאתִיךָ.

